Írta: Éliás Ádám
2016. február 05. péntek, 20:26

A Győri Ítélőtábla az ezév január 21.-i nyilvános ülésén kihirdetett ítéletében, harmadfokon, jogerősen, bűncselekmény hiányában minden vád alól felmentett hat vádlott társammal együtt a tatabányai nagy akciónkkal kapcsolatban a Tatabányai Városi Ügyészség által indított büntetőperben. Jómagam voltam az elsőrendű vádlott.

A történet több szempontból is érdekes. Vázlatosan leírom, hogy a bennünket érdeklődésükkel megtisztelő honlap-látogatóink képet kapjanak tevékenységünk praktikus, akciókkal teli oldaláról, de közjogi vonatkozásairól is.

Ebben a tatabányai történetben arról is képet kapnak a kedves olvasók, hogy a büntetőper kezdeményezői mindent elkövettek a VÉSZ lebénítása, tevékenységének lehetetlenné tétele érdekében. Látszólag volt is mire hivatkozniuk, hiszen akcióink valóban szokatlanok voltak, talán némely kívülálló számára félelmetesek is. A „kívülállóknak” azonban azzal is szembesülniük kellett, hogy az elvégzett, átvett, továbbértékesített, profittal használt munka ki nem fizetése, mint a ragály terjedt szét akkoriban az országban. És azzal is, hogy a későbbiek során az illetékes kormányzati és bírósági fórumok által jogsértőnek minősített devizaalapú hitelszerződések alapján családok tízezreit lakoltatták volna ki a bankok. Vagy azzal, hogy a kis- és középvállalkozásoknak akkor is eleget kellett tenniük adófizetési kötelezettségeiknek, ha munkájuk ellenértékéből egy fillér sem folyt be. Nagyon sokszor tapasztaltam, hogy a „kívülállók” szóhoz sem tudtak jutni a döbbenettől, amikor ez még így volt, s szembesültek ezekkel a tényekkel. Nem akarták elhinni, majd amikor azt tapasztalták, hogy mi ezekkel a társadalmat veszélyeztető bűnös jelenségekkel szemben léptünk fel, lelkes támogatóinkká váltak. S nem minket, hanem a mindezt eltűrő államhatalmat hibáztatták a „kívülállók”.

Az elmúlt 7-8 év során a közhatalom minden szintjének (igazságszolgáltatás, kormányzat, politikai pártok) nagyon sok személyiségével és testületével találkoztam. Számomra vízválasztó kérdés volt, hogy magával a társadalmi-gazdasági életet fenyegető problémával, amelyre valamilyen formában felhívtuk a figyelmet, foglalkozik-e az adott személy, vagy testület, vagy csak puszta hatalomféltésből lép fel ellenünk. Meg kell mondanom, hogy bár Isten malmai valóban lassan őrölnek, az összkép sokkal jobb, mint amilyennek látszik: az óriási többség valóban vívódott az általunk exponált problémákkal, sőt még nagyon sokszor akkor is szimpatizáltak velünk, amikor egyébként jogilag ellenünk léptek fel.

Sajnos éppen a tatabányai történetben az ügyészség fellépése nem tartozott ebbe a csoportba. Kezdettől érzékelhető volt a hatalmi monopóliumok öncélú, puszta féltése.

Az akció 2008. december közepén történt, miután a SPAR által áruház üzemeltetése céljából Tatabányán bérelt új épület kivitelező-alvállalkozóit a megrendelői kör nem fizette ki. Az épület 2008 augusztus-szeptemberében készült el, s az alvállalkozók akkor jelentkeztek a VÉSZ-nél, valamikor szeptember elején, amikor érzékelhetővé vált számukra, hogy nem akarják nekik az általuk elvégzett, a megrendelői kör által átvett és továbbértékesített munkát kifizetni. Követeléseik összege kb. 90 millió forintot tett ki. A VÉSZ-be belépett alvállalkozók közvetlen megbízója, fővállalkotóként a Diagonál Kft. volt, annak megbízója a fertődi FÉSZ Zrt., mint generál vállalkozó, annak megrendelője pedig, beruházóként a Gyémánt Park Kft., végül a leendő tulajdonos az OTP Ingatlan Befektetési Alap nevében eljáró OTP Ingatlan Alapkezelő Zrt. volt.

A megrendelői oldal minden szereplőjét megkerestük, és hónapokon keresztül zajló tárgyalásokon próbáltunk megoldást találni, sikertelenül. Bevontuk a SPAR Magyarország Kft.-t is. Még olyan megoldásban is benne lettünk volna – a kivitelezőkkel egyeztetve -, hogy a SPAR

a bérleti díjat, engedményezési konstrukció keretében a kifizetetlenül maradt alvállalkozóknak folyósítsa, s így, ha részletekben is, de pénzükhöz jutottak volna a teljesítő VÉSZ-tag cégek, megmenekülve a tönkremeneteltől.

Többször figyelmeztettem a megrendelői oldal cégeit, köztük a SPAR-t is, hogy ha nem találunk közös, jogszerű megoldást, akciót fogunk végrehajtani. Tűrhetetlen, hogy a megrendelői oldal hasznot húzzon az épületből, miközben azok, akik felépítették, tönkremennek. Figyelmeztetésemet semmibe vették.

Az akcióra 2008. december 10.-én került sor.

Aznap a VÉSZ két csoportban tevékenykedett, mindkettőbe nagy erőket koncentráltunk. Az egyik csoport Budapesten több helyszínen, majd Gyöngyösön hajtott végre akciókat, Rákosi Laci, Dézsi Lajos, Bandi Attila, Medriczky Janó irányításával, a másik csoportot, amely Tatabányára ment, magam vezettem.

Aznapi akcióinkkal napokig tele volt a sajtó.

Tatabányán az akkor már működő SPAR Áruházban (többszöri figyelmeztetés után!) a tetőszigetelés kb. 200 m2 területű részét, valamint az épületgépészeti berendezések közül kazánok és szivattyúk egy részét bontottuk le. Kizárólag olyan anyagokat és berendezéseket, amelyeket a vállalkozások saját pénzükön vettek meg, s nekik azokat senki nem fizette ki. Joggal tekinthették tehát saját tulajdonuknak. A bontás szakszerűségére, tisztaságára nagyon vigyáztunk, mert minden ilyen akciónk alapgondolata az volt, hogy ha akciónk nyomán végre megegyezés jön létre, mindent hiánytalanul és szakszerűen visszaszerelünk.

Nagyszabású akció volt, nagy létszámmal, és kb. húsz perc alatt végeztünk. Drámai pillanat volt, amikor a viszonylag hamar kiérkezett két rendőr le akart választani bennünket a még a tetőn és a kazánházban dolgozó 10-15 társunktól, amit nem hagytam. Engem akartak, ugyan nagyon finoman, de feltartóztatni. Magam viszont határozottan mentem a tetőfeljáró felé, hogy együtt maradjunk. A tömeg szorosan követett, ezért a rendőrök jobbnak látták, ha odébb mennek, s ezalatt lejöttek a tetőről, s kijöttek a kazánházból a társaink. Semmilyen inzultusra nem került sor, de még szóváltásra sem. Nagy élménye volt ez a szelíd, erőszakmentes, de határozott összefogásnak.

Az akció sikerrel befejeződött, amit terveztünk, megtettük, így lefújtam az akciót. Ilyenkor mindenki békésen elhagyja a helyszínt. Itt is így történt, egymás után indultak el az aktivistákkal a közelben parkoló autók. Engem nagyon érdekelt, mi történt a másik „hadoszloppal”, s amikor láttam, hogy békésen feloszlik a tömeg, minden rendben van, magam is indultam vissza Budapestre.

Pár perc alatt már majdnem elhagytam Tatabányát, amikor valaki telefonált, hogy egy csoport rendőr jött ki, és feltartóztatták a még közelben lévő társainkat. Azonnal visszafordultam, a helyszínre mentem, s jelentkeztem a helyszíni parancsnoknál (akiről kiderült, hogy a városi kapitányhelyettes volt), közöltem, ki vagyok, s hogy az akcióért minden felelősséget a Szövetség nevében magam vállalok. Válaszul közölte velem, hogy elő akarnak minket állítani. A rendőrök kb. 10-12-en lehettek, az akciócsapatból még ott tartózkodók száma kb. 60 fő volt (összesen 140-150 fő vett részt a tatabányai akcióban, a másik, budapesti és gyöngyösi akciókat végrehajtó csoportban ennél valamivel többen).

A 60 fő nagyobb része úgy elmehetett volna, ahogy csak akart, de egyetértés volt köztünk abban is, hogy mi nem futunk el, nem rejtetten, titokban cselekszünk, hanem nyílt sisakkal, mert az igazság a mi oldalunkon áll, ezért minden ellenállás, vagy szóváltás nélkül hagytuk, hogy a néhány rendőr „bevigyen” minket, hatvanunkat.

Ahogyan általában minden akciónknál, úgy itt is a rendőrök rendkívül udvariasan, korrekt

módon bántak velünk, személy szerint velem pedig azt kell mondjam, hogy tisztelettudóan.
Egy tornaterembe kísértek minket, majd némi várakozás után megkezdődött tíz-tizenkettőnk kihallgatása, miközben a többiek – órákon át – a tornateremben várakoztak.
A kihallgatás rendkívül furcsán zajlott. Felvették az adatainkat, majd hosszasan várakoztunk. Egymásból nyíló szobákban, nyitott ajtók mellett hallgattak ki bennünket a nyomozók, így még láthattuk is egymást. Aztán megjelent egy fiatal hölgy, végigviharzott a kihallgató szobákon, és emelt hangon paragrafusszámokat diktált a nyomozóknak. A kihallgatás folytatódott, negyedóra után újból jött a hölgy egy másik paragrafusszámmal. Ez kétszer-háromszor még megismétlődött, aztán újabb hosszú szünet.
Közben megjelent a szobában egy magas, atlétatermetű, vörös hajú fiatalember, és igen nagy hangon beszélve, oda-vissza járta végig a kihallgató szobákat. Dicsérte a VÉSZ-t, hogy igazunk van, dicsért engem is, hogy ebben az országban már cselekedni kell, tűrhetetlen, ami itt folyik, és bárkinek bármi a véleménye, nagyon jól teszi a VÉSZ, hogy végre határozottan fellép. Aztán történeteket említett, amelyekben hasonló helyzetek alakultak ki, emberek tönkretételével. Mindezt igen nagy hangon és határozottan mondta. Nem tudtam mire vélni, hogy miközben minket előállítanak és kihallgatnak a rendőrségen, valaki ott egészen nyíltan és hangosan az akciónkkal egyetértését fejezi ki a nyomozók előtt.
Kérdeztem az engem kihallgató nyomozót, hogy ki ez a fiatalember. Ő közölte, hogy X. Y. százados úr, osztályvezető a Kapitányságon.
Mindaz, amit ez a százados úr mondott, az egész országban lévő közhangulatot tükrözte.
Itt említem meg, hogy pár nappal később egy bevásárló központ parkolójában hirtelen megállt mellettem egy autó, kiszállt egy ismeretlen fiatalember, s a következőt mondta: „Hallottam, hogy mit csináltak önökkel, hatvanukat bevitte a rendőrség, amikor a budapesti zavargások idején sem vitt be a tüntetésekről 20-25 embernél többet, hallottam, hogy önt megkínozták. Szóljon nekünk, ha szükség van segítségre, mi géppisztolyokkal fogunk beszállni.” Először azt hittem, provokátor, de olyan lelkesen és hitelesen beszélt, hogy úgy láttam, válaszolnom kell: „Az igaz, hogy kb. hatvanunkat bevittek, de senkit, sem engem, sem mást nem kínoztak meg, egyébként pedig mi nagyon vigyázunk arra, hogy a küzdelmünket erőszakmentesen folytassuk, mert ha vér folyna, az éppen az ellenségeink malmára hajtaná a vizet.” Közben kisebb csoportosulás támadt körülöttünk, s vészjósló volt, ahogyan helyeseltek a fiatalembernek. A fiatalember a szavaimra kicsit megnyugodott, majd búcsúzásképpen, autójába beszállva még odakiáltotta, hogy azért csak szóljak, ha szükségem van segítségre. Amikor elhajtott, láttam, hogy taxis volt.
Ez volt akkor már a közhangulat az egész országban.
Határozottan állítom: ha nem közelednek a választások, s a társadalom nem tekintett volna olyan nagy reményekkel a választások várható eredményeire, olyan népfelkelés robbant volna ki legkésőbb 2009-ben (amikor a kilakoltatások veszélye már közvetlenül fenyegetett százezreket), amihez képest a 2006-os zavargások ártalmatlan lányregényt jelentettek volna.
Visszatérve a kihallgatásra: a hosszú szünet után egyszer csak odajött hozzám egy tiszt, és igen udvariasan megkért, hogy menjek a kapitány úr irodájába, mert beszélni akarnak velem.
Az irodában 2-3 civilruhás és 2 egyenruhás rendőr volt, s rajtuk kívül három személy. A kapitányhelyettes úr bemutatta ezt a három személyt, két hölgy és egy fiatalember a Városi Ügyészségtől. Az egyik hölgy viselkedéséből egyértelmű volt, hogy ő a csoport vezetője. A kapitányhelyettes úr azt mondta, hogy ez „csupán egy beszélgetés”, és megkért, hogy válaszoljak az ügyésznő kérdéseire. Naív módon belementem ebbe a színjátékba, holott valójában egy abszolút törvénysértő kihallgatás folyt le. Tehát a rendőrség részéről még a gyanúsításom sem történt meg, amikor az ügyészség – súlyos eljárásjogi szabálysértéssel –

kihallgatott. Hiszen nem kávéházban voltunk, hogy a kedvenc zeneszerzőinkről társalogjunk, hanem a rendőrkapitányságon, fogvatartott, előállított állapotban voltam, és következetesen, szigorúan, keresztkérdésekkel megspékelve, kizárólag az akciónkról kérdezősködött az ügyészhölgy, végül minden szabályos eljárás előtt, prejudikálva a csak bíróság által kimondható ítéletet, közölte velem: „Éliás úr, ön súlyos bűncselekményt, lopást követett el.” „Ugyan miféle lopás az, amit az ország összes TV-je fölvesz?” – kérdeztem, de erre már nem válaszolt. Ekkor értettem meg, hogy valójában lépre csaltak, s kihallgatást folytattak. Előzőleg azonban nem közölték velem a jogaimat, elkérték a nálam lévő dossziét, majd amikor véget ért a „beszélgetés”, és visszakértem az irataimat, az ügyésznő közölte: „Ez itt marad.” Tehát még gyanúsítás sem volt, iratlefoglalási határozat sem volt, erőszakkal (hiszen fogvatartott helyzetben voltunk!), törvénysértő módon, engedélyem nélkül magánál tartotta az irataimat.

Később panaszt tettem a városi ügyészség törvénysértő eljárása miatt. Az akkori Megyei Főügyészség egyik ügyésze elutasította a panaszomat, arra a valótlanságra hivatkozva, hogy mindenbe önként magam beleegyeztem. További panasznak pedig helye már nem volt, így tehetetlenné váltam. Nyilvánvaló volt a „kéz kezet mos” gyakorlat, hiszen bizonyos, a jogokról, például a vallomás megtagadásának jogáról szóló kioktatások mellőzésébe maga a gyanúsított sem egyezhet bele, annyira kötelező jellgűek. Akkor azért mélyen elgondolkodtam, hol tart az ország, ha ügyészek, akiknek az igazságszolgáltatás élvonalában kellene lenniük, bárhol vannak is az országban, megengedik maguknak az ilyen valótlan tényállításokat.

Tulajdonképpen túlságosan leegyszerűsíteném a problémát, ha csupán „kiskirálykodásnak” tulajdonítanám ezt a vérlázítóan felháborító eljárást. Valójában a közhatalom egyes személyeinek és egyes testületeinek hatalomféltéséről, saját hatalmi monopóliumaik bármi áron, akár nyilvánvaló jogsértéssel, akár meghurcolással, üldözéssel, akár presztizs harcba merülő időhúzással való védelméről van szó. Soha semmiféle hatalomra, pláne hatalmi monopóliumok bitorlására nem törekedtünk. A társadalmat pusztító bajokra akartuk felhívni a figyelmet. Ezek a hatalmukat mindentől féltő közhatalmi személyek azonban el se jutnak az érdemi probléma átgondolásáig, kezeléséig, hanem az állam hamis képviseletében valójában a saját hatalmuk érvényesítésére törnek bármi áron. Ennek érdekében legszívesebben minden társadalmi érdekvédelmi szervezetet, amely hatékonyan lép fel, kiiktatnának a társadalmi életből. Mindegy, ha pusztul az ország, hogy egész társadalmi rétegek kerülnek szociális katasztrófahelyzetbe, csak az ő hatalmuk maradjon meg mindenképpen. Ha pedig egy arra hivatott és jogosult társadalmi szervezet határozottan fellép, hatékonyan betöltve a társadalom önvédelmi funkcióját, akkor üldözőbe kell venni.

Ez történt Tatabányán az első fokú bírósági ítélettel, és az ügyészség (amely mégiscsak az Államot képviseli) hét éven át tartó, ellenünk irányuló ügyködésével.

(Itt most csak zárójelben jegyzem meg, hogy hasonló okokat látok a Fővárosi Főügyészség Szövetségünk teljesen indokolatlan megszüntetését kezdeményező bírósági keresete és a Fővárosi Ítélőtábla ennek helyt adó ítélete mögött is.)

Az ügyésznővel történt „beszélgetés” után visszakísértek a kihallgató szobába, s újabb hosszú szünet következett.

Aztán újra jött a „futár hölgy”, végigjárta a kihallgató szobákat, paragrafusszámokat kiabálva.

Végül lezajlott a kihallgatás, magam maradtam utoljára, felvettük a jegyzőkönyvet, s a nyomozó megkért, hogy a következő hét hétfőjén menjek vissza, hogy a „rabosítást” megcsinálják, mert a technikus már nincs bent (ekkor kb. fél hét – hét óra lehetett). Így is történt.

Időközben a tornateremben várakozó nagy többséget már elengedték. Az eljáró rendőrök az

előállítás és szabadítás borzasztó adminisztrációs terhei miatt nyomdafestéket nem tűrő stílusban szidták az aktivisták füle hallatára a főnökeiket, hogy mi szükség volt ennyi ember előállítására, ha már az adataikat felírták.

Tehát aznap, 2008. december 10.-én meg is kezdődött ellenem és hat társam ellen a büntetőeljárás, az összes kihallgatottak közül hetünk ellen, s most, több mint hét év után fejeződött be. Mondanom sem kell, hogy a „lopás és dolog elleni erőszak” bűncselekmény elkövetésében magam voltam „felbujtóként” a Városi Ügyészség által kiadott vádirat szerint az I. rendű vádlott.

Ez a tatabányai történet szinte végigkísérte a VÉSZ egész történetét.

A Tatabányai Városi Bíróság folytatta le az eljárást. A tárgyalásokon az Ügyészséget egy nyegle, fiatal, az érintett vállalkozók („vádlottak”) szomorú sorsán gyakran élcelődő ügyész képviselte, de a tárgyalásokon a „hallgatóság” széksoraiban lépten-nyomon megjelent az az ügyészhölgy, aki a rendőrkapitányságon elkövette ellenem azt a súlyos eljárásjogi törvénysértést. Sokszor láttam, ahogyan szuggeszciója alatt igyekszik tartani a tárgyaláson szereplő fiatal ügyészt (minden bizonnyal annak főnöke lehetett), de érzékelhető volt, hogy a fiatal bírót is.

Az „eredmény” nem maradt el. A Városi Bíróság – lényegében a Városi Ügyészség vádiratát és egyéb, tárgyalási megnyilvánulásait átmásolva – mindnyájunkat bűnösnek mondott ki, engem ítélt a legsúlyosabb büntetésre, másfél évi börtönre, három évi próbaidőre felfüggesztve.

A bíró az ítéletben képtelen, légbőlkapott, minden bizonyítékot nélkülöző állításokat tett – ugyanúgy, ahogy a vádirat -, ellenben védőink érveire és saját álláspontunkra nem is reagált, súlyosan megszegve indokolási kötelezettségét. Tisztán érzékelhető volt, hogy mindenek fölött a Városi Ügyészség álláspontjának akar megfelelni.

Vádlott társaim az enyémnél enyhébb ítéleteket kaptak.

Mindenki elképzelheti, mi kellett ahhoz, hogy ilyen ítélettel a nyakamban még sok-sok további akciót szervezzek meg és vezényeljek le.

Fellebbeztünk, s a Tatabányai Törvényszék másodfokon, bűncselekmény hiányában, mindnyájunkat felmentett, cáfolva a Városi Bíróság következtetéseit, a bizonyítékokkal kapcsolatos érvelését, stb.

Aztán kiderült, hogy a Megyei Főügyészség, és az illetékes Győri Fellebbviteli Főügyészség is a Tatabányai Városi Ügyészség járszalagjára került, fellebbezett a Törvényszék bűncselekmény hiányában történt felmentő ítélete ellen, továbbra is fenntartva, sőt továbbszínezve a képtelen, minden bizonyítékot nélkülöző állításait, nevezetesen hogy mi tudatosan, egyenes szándékkal lopni akartunk.

Így került harmadfokra az ügy a Győri Ítélőtáblához.

A Győri Ítélőtábla először hatályon kívül helyezte a Tatabányai Törvényszék ítéletét, s utasította a Törvényszéket, hogy egy másik bírói tanács vizsgálja meg, és folytassa le a bizonyítási eljárást arra vonatkozóan is, hogy más bűncselekmény (pl. rongálás) nem történt-e. Ítéletéből kiolvasható volt már akkor, hogy a lopás bűntettében való elmarasztalással maga sem ért egyet.

Ekkor a Tatabányai Törvényszéknek egy másik tanácsa újratárgyalta az ügyet, és lefolytatta az Ítélőtábla által elrendelt vizsgálatot is.

Ez a tanács is felmentett minket minden vád alól, pontosan ugyanúgy, mint a másik törvényszéki tanács, és azzal is kiegészítette, hogy rongálás sem történt, mert az eseményekkel egyidejűleg végzett igazságügyi szekértői vizsgálat konkrétan megállapította, hogy semmilyen rongálás nem történt, csak "szakszerűen elvégzett bontás".

Az Ügyészség nem módosította a vádiratot, hiszen azt ő is tudta, hogy rongálás nem történt, hanem – érzékelhetően presztizs kérdést csinálva az ügyből – újra a lopás bűncselekményben történő elmarasztalásunkért fellebbezett.

Közben teltek-múltak az évek, és talpig becsületes vádlott-társaimmal együtt, az ügyészség eljárása miatt, egész idő alatt hordtuk a „vádlott” bélyegét.

Így került újra harmadfokra az ügy a Győri Ítélőtáblához.

Szeretnék röviden kitérni az ügy közjogi-tartalmi-jogelvi problémáira is.

Az alapvető jogi kérdés az építési tevékenység alapszituációjához kötődik. Egy kivitelező vállalkozás (majdnem mindig alvállalkozóként) a saját pénzén – igen sokszor eladósodása árán! – vesz valamit (építőanyagot, épületgépészeti és épületelektromos berendezéseket, maga produkálja a nyílászárókat, épületbútorozást, stb. -, továbbá saját pénzén finanszírozott élőmunkával ezeket, esetleg a tulajdonjognak az elvégzett munka kifizetéséig történő fenntartásával, beépíti egy épület kivitelezése során. Mindezt nem fizetik ki, vagy nem teljes mértékben fizetik ki, azaz tőle senki nem veszi meg sem az anyagokat, sem élőmunkája eredményét. Összhangban lehet az Alaptörvény és a Ptk. alapelveivel, és általában a jogállamiság alapelveivel, hogy pusztán a beépítés ténye miatt akkor is elveszítse ezek fölött az anyagok, berendezések fölött, és élőmunkája eredményei fölött a tulajdonjogát, ha egyetlen fillért sem kap a beépített anyagokért és élőmunkájáért?

Természetesen nem csak az építőiparra, hanem a gazdaság valamennyi termelő-szolgáltató tevékenységére feltehető ugyanez a kérdés, értelemszerű alkalmazással.

Ha ez így lehetne, akkor rabszolgaság lenne Magyarországon. Illetve – mivel rabszolgaság nem lehetséges -, egyszerűen leállna a gazdaság, mert senki nem vállalna semmilyen költséggel járó termelő és szolgáltató munkát ezzel a kockázattal. Egy boltból nem vihető el egy kiló kenyér, ha valaki nem fizeti ki, de termelő-szolgáltató vállalkozásokkal ezt meg lehet tenni?

Sokszor az embernek az az érzése, hogy az elméleti-absztrakt szobajogászoknak, akik sokszor áljogi spekulációkba süllyednek, fogalmuk sincs arról, mivel játszanak, amikor életidegen, sőt életellenes elveket találnak ki, amelyek társadalomra veszélyessége óriási. Hiszen a termelő-szolgáltató tevékenység leállása konkrét katasztrófát jelentene a társadalomra.

A VÉSZ Alapszabálya egyértelmű választ ad erre a kérdésre. Az „I.4. A társadalmi szervezet célja” című fejezetben a következő olvasható: „Fellépésünk alapja, hogy a vállalkozás jogosult a leszállított anyag, terv, vagy bármely termék, továbbá a teljesített munka eredményének jogszerű ellenértékére, s az mindaddig a teljesítő (szállító) vállalkozás tulajdona, amíg azt a vevő hiánytalanul ki nem fizeti.”

A Fővárosi Bíróság 2008. szeptember közepén minden kifogás nélkül bejegyezte a Szövetséget ezzel az Alapszabállyal, s a bejegyzést az illetékes Fővárosi Főügyészség nem fellebbezte meg, tehát már akkor, s így a tatabányai akció idején is jogerős volt.

Előbb a Tatabányai Városi Ügyészség, majd az első fokon eljáró Tatabányai Városi Bíróság (ez utóbbi megszegve indokolási kötelezettségét), semmibe véve jogelvi érvelésünket, válaszra sem méltatva azokat, a „beépített dolog osztja a fődolog jogi sorsát” elvet hangoztatta, majd a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség és a Győri Fellebbviteli Főügyészség is ezt ismételgette sorozatos fellebbezéseikben a felmentő ítéletek ellen.

Ez az elv reális az adás-vételi szerződéseknél például, de alkalmazhatatlan akkor, amikor a „fődolog” még nem is létezik, hanem megvalósulásban van. A „fődolog” a megvalósítását célzó és szabályozó vállalkozási szerződés teljesülésével jön létre jogi értelemben, amikortól egyáltalán beszélni lehet annak „jogi sorsáról”. A vállalkozási szerződésnek pedig két oldala, két „lába” van: a műszaki teljesítés, és a műszaki teljesítés ellenértékének átadása. Amíg mindkét oldal hiánytalanul nem teljesül, addig jogi értelemben nem létezik a „fődolog”. Jogi értelemben mindegy tehát, hogy félbe van hagyva az épület, vagy félig van kifizetve, hiába van nagy különbség a két eset külső látványosságában, jogilag egyaránt érvényes az, hogy a szerződés nem teljesült.

Ennyi bonyodalom után került újra a Győri Ítélőtáblához harmad fokra az ügy, s fejeződött be most, január 21.-én jogerősen, a Tatabányai Törvényszék bűncselekmény hiányában, minden vád alóli felmentő ítéletének helybenhagyásával.

A Győri Ítélőtábla ítélete teljes mértékben azonosult a Tatabányai Törvényszék felmentő ítéletével, s két nagyjelentőségű, iránymutató megállapítással ki is egészítette azt.

Az egyikben kimondta, hogy a tulajdonjog fenntartásával beépített tárgyakra az érintett vállalkozó jóhiszeműen tekinthetett úgy, mint amelyek nem minősíthetőek "idegennek" (a lopást, mint bűntettet csak "idegen" tárgy eltulajdonításával lehet elkövetni).

Ez a mozzanat újból rávilágít arra, amit oly sokszor mondtunk tagjainknak is és másoknak is, kérem, hogy "aki hallja adja tovább": minden munkát csak a szerződésben rögzített, a munka kifizetéséig terjedő hatályú tulajdonjog-fenntartással szabad elvállalni. Az a megrendelő, aki ebbe nem egyezik bele, eleve rosszban sántikál, és akkor inkább el kell utasítani a munkát! Égetően fontos lenne, hogy ezekben a kérdésekben a vállalkozások egységesen lépjenek fel.

A másik elvi jelentőségű kiegészítés, amivel az Ítélőtábla a Törvényszék felmentő ítéletét kiegészítette, hogy nem állt fenn társadalomra veszélyesség abban, hogy az érintett cégek a VÉSZ-hez fordultak érdekvédelmi segítségért. Ez azt jelenti, hogy az Ítélőtábla most, annyi akció és mindenféle-fajta jogi eljárás után, továbbá a kezdetektől (már 2007-től) a VÉSZ elleni, nyilván az ellenérdekű felek által szervezett rágalmazás után is kifejezi közvetetten, hogy a VÉSZ tevékenységének nem volt társadalmi veszélyessége. Ezzel, véleményem szerint, jogi nyelvezetben azt mondta ki, hogy azok az eljárások, amelyek mögött a VÉSZ tevékenysége állt, indokolatlanok voltak, hiszen az eljárások elengedhetetlen feltétele a társadalomra veszélyesség.

A Győri Ítélőtábla eljáró Tanácsának elnöke, Dr. Zólyomi Csilla bírónő hozzátette: mindez, és a bűncselekmény hiányának megállapítása nem jelenti azt, hogy az Ítélőtábla egyetért az ilyesfajta akciókkal, mert bármennyire is hosszadalmasabbak a jogi utak, azokat kell választani. Ugyanakkor örömét fejezte ki, hogy a VÉSZ, a megváltozott jogi környezetben, amikor a ki nem

fizetéssel fenyegetett vállalkozások védelmében most már gyors és hatékony jogi eljárások állnak rendelkezésre, 2013. júniusa óta már több akciót nem hajtott végre, és fölöslegessé is váltak ezek az akciók, hiszen van gyors és hatékony jogi megoldás.

A tárgyaláson ugyanis kifejtettem, hogy 2007 óta milyen mélyen benne voltunk a jogi helyzet megváltozásának előkészítésében, ennek dokumentumaiból be is csatoltam néhányat, s mára már – elismerten a mi közreműködésünkkel is - gyökeresen megváltozott a jogi helyzet. A VÉSZ elérte célját, ebben a tekintetben betöltötte küldetését.

Ami tolerálhatatlan volt a több mint hét évig tartó eljárásban, az az Ügyészség (amely mégis csak az Államot képviseli) különböző szintjeinek magatartása. Miattuk az ellenem folyó eljárásban egy országos érdek-képviseleti társadalmi szervezet elnökének hét éven át tartó meghurcoltatása zajlott. A VÉSZ bejegyzése a Fővárosi Bíróságon 2008. szeptember 15.-én lett jogerős. A VÉSZ-nek a Tatabányai Városi Ügyészség általi üldözése pedig nem egészen három hónappal később már meg is kezdődött, amelyhez a többi ügyészségi fórum is bekapcsolódott. Presztizs harcot folytatva, a három különböző bírói tanács (kettő a Tatabányai Törvényszéken, egy a Győri Ítélőtáblán, mindháromban három-három bíróval) által többször megcáfolt álláspontjukat újra és újra ismételve, fölösleges fellebbezésekkel, nem beszélve az egész eljárás kezdetén tanúsított törvénysértő eljárásukkal, igyekeztek az ügyet személy szerint ellenem és a VÉSZ elleni üldözéssé alacsonyítani.

Az elmúlt hónapokban ezzel együtt két ügy fejeződött be, azt megelőzően további kettő, mindegyik számomra pozitívan, így már csak két büntetőeljárás folyik ellenem VÉSZ akciók miatt (legalábbis kettőről tudok).

Még egyszer megköszönöm annak a sok száz (összességében több ezer) harcos, de szelíd aktivistánknak és a cégvezetőknek a kiállást, a cselekvő szolidaritást, akik ezekben, és minden más akcióinkban részt vettek. Köszönöm mindenkinek, attól függetlenül, hogy voltak, akikkel később ilyen-olyan ügyekben vitáink támadtak. Részvételük értékéből ez semmit nem von le.

Külön köszönöm a bevezetőben felsorolt Barátainknak, hogy vállalták aznap a másik „hadoszlop” vezetését, így magam teljesen a tatabányaira tudtam koncentrálni.

A kiszolgáltatott, „megalázott és megszomorított” emberek védelmét ugyanúgy folytatjuk, de most már, a Kúria mindent eldöntő ítéletéig, a GYŐZ Mozgalom kereteiben.

Ezzel összefüggésben arról is tájékoztatom kedves olvasóinkat, hogy a VÉSZ beadta a Kúriához a Szövetség törvénysértő megszüntetése elleni felülvizsgálati kérelmet. Kértük a Kúriától a megszüntető ítélet végrehajtásának felfüggesztését is.

Felülvizsgálati kérelmünkben kifejtettük, miben törvénysértő a Fővárosi Ítélőtábla Dr. Németh László tanácsa ítélete.

Egyrészt: nem tesz eleget indokolási kötelezettségének, semmilyen lényegi kérdésben. Minden indokolás nélkül, problémátlanul azonos jogi tartalmúnak minősíti a bíróság által tiltott tulajdonvisszavételi akcióinkat és a bíróság által nem tiltott bűnjel-lefoglalási akcióinkat. Holott a tulajdonvisszavételi akcióinkat tiltó bírói ítélet felügyelőbiztost rendelt ki az ilyen akcióktól tartózkodásunk ellenőrzésére, s ő – aki a bíróság által tevékenységünk értékelésére meghatalmazott, illetékes személy ebben a tekintetben – egyetlen szóval sem jelezte, hogy a

két akció azonos tartalmú. Hogy is lehetne azonos tartalmú, amikor az egyik esetben a tulajdonos cég elvitte a tulajdonát képező anyagot az építési helyszínről, a másik esetben viszont átadta a rendőrségnek lefoglalás céljából, azzal a szándékkal, hogy majd az illetékes bíróság döntse el, kié az átadott anyag: azé, aki megvette és dolgozott vele, és tőle senki nem vette meg, vagy azé, aki nem fizetett érte egy fillért sem.

Másrészt: a törvényes működés helyreállíthatatlansága az egyetlen indok, amellyel meg lehet szüntetni egy társadalmi szervezetet. Ezt a „helyreállíthatatlanságot" azzal indokolja a törvénysértő ítélet, hogy változatlanul jogot formálunk a tagjaink és ellenfeleik közötti közvetítő tevékenységre, és ezzel összefüggésben levelek írására. E tekintetben az ítélet mind a Ptk., mind a Pp. képviseletről szóló paragrafusait semmibe veszi, holott lehetővé teszik e törvények (a Pp. vonatkozó paragrafusa tételesen is) egy érdek-képviseleti társadalmi szervezet számára az Alapszabályába tartozó területek tekintetében a tagjai jogi, sőt még perbeli képviseletet is! Hogyan láthatná el egy érdek-képviseleti szervezet tagjainak jogi képviseletét, ha nem levelezhetne az ellenérdekű féllel, és nem közvetíthetne tagjai és az ellenérdekű fél között? E vonatkozásban a Ptk.-t és a Pp.-t figyelmen kívül hagyó ítélet jogfosztóan törvénysértő.

Várjuk a Kúria döntését az ítélet végrehajtásának felfüggesztéséről és tárgyalás kitűzéséről.

Valójában itt nem csak a VÉSZ sorsa, hanem az összes érdek-képviseleti szervezet működésének hatékonysága is a tét. Ha a törvénysértő ítélet érvényesül, és egy érdek-képviseleti társadalmi szervezet sem nem levelezhet, sem nem közvetíthet, akkor hogyan léphetne föl tagjai érdekvédelmi ügyeiben, akár perbeli jogi képviselet formájában is? Bénává, tehetetlenné válna, s újra a hétpróbás, rafinált spekulánsoké válna a világ.

Reméljük, nem így lesz, mert ha így lenne, az azt jelentené, hogy Magyarországon az érdek-képviseleti, érdekvédelmi tevékenység utolsó csíráit is kiirtják.

Ez pedig már nem magyar belügy lenne.